

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **JUDr. I. O.**, bývajúceho v B., proti odporcom **1/ PVFA, s r.o.**, so sídlom v Bratislave, Viedenská cesta 257/1869, IČO: X., **2/ UNIQUIM spol. s r.o.**, so sídlom vo Svätom Juri, Družstevná 40, IČO: X., **o náhradu škody a vydanie bezdôvodného obohatenia**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 11 C 233/1996, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. marca 2011, sp.zn. 8 Co 355/2010, 8 Co 356/2010, 8 Co 357/2010 v spojitosti s opravným uznesením z 31. mája 2011, sp.zn. 8 Co 355/2010, 8 Co 356/2010, 8 Co 357/2010 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporcom 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 16. decembra 2003, č.k. 11 C 233/1996-126 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal voči odporcom 1/ a 2/ náhrady škody a vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1 440 Sk. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že 2. januára 1996 uzavrel navrhovateľ s odporcom 2/ zmluvu, ktorou prenechal ako veriteľ navrhovateľovi ako dlžníkovi sumu 1 000 Sk, pričom tento sa zaviazal túto sumu vrátiť do 21 dní od podpísania zmluvy, na zabezpečenie ktorej pohľadávky mu odovzdal zlatú obrúčku. Zároveň sa navrhovateľ zaviazal zaplatiť skladné vo výške 55 Sk a úrok v sume 40 Sk, ak požičané peniaze vráti do jedného týždňa, v sume 80 Sk ak požičané peniaze vráti do dvoch týždňov alebo v sume 120 Sk, ak požičané peniaze vráti do troch týždňov. V prípade, ak by navrhovateľ vrátil požičané peniaze do 6. februára 1996, bol

povinný zaplatiť spolu sumu 1 295 Sk. Mal za preukázané, že záložná zmluva obsahovala platnú pohľadávku, ktorú zabezpečovala ako aj jednoznačné označenie zálohu, aj dojednanie o tom, že uvedenú zmluvu uzatvárajú účastníci podľa § 299 a nasl. A § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktoré obsahujú doplňujúce úpravy k ustanoveniam Občianskeho zákonníka o záložnom práve. Z uvedeného dôvodu dospel k záveru, že navrhovateľ sa nemohol dovolávať neplatnosti tejto zmluvy na základe § 49 Občianskeho zákonníka, nakoľko aplikáciu tohto ustanovenia vylučoval pre obchodno-záväzkové vzťahy § 267 ods. 2 Obchodného zákonníka. Z vykonaného dokazovania nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by bol na navrhovateľa vyvíjaný zo strany odporcu 2/ nátlak, resp. že odporca by využil tieseň, do ktorej sa navrhovateľ dostal a rovnako, že by uvedená zmluva obsahovala nápadne nevýhodné podmienky. Na základe uvedeného uzavrel, že navrhovateľovi nevzniklo právo od zmluvy odstúpiť podľa § 49 Občianskeho zákonníka a odporca 2/ neporušil žiadnu právnu povinnosť tým, že neakceptoval uvedené odstúpenie. Uviedol, že neboli splnené ani predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a v danom prípade nedošlo ani k vzniku bezdôvodného obohatenia na úkor navrhovateľa podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, keď konanie odporcov nenapĺňalo ani jeden zo znakov pre vznik bezdôvodného obohatenia. Zamietnutie návrhu voči odporcovi 1/ odôvodnil nedostatkom jeho pasívnej legitímácie, nakoľko predmetom bola záložná zmluva uzavretá medzi navrhovateľom a odporcom 2/; odporca 1/ nebol jej účastníkom a ani mu z tohto právneho vzťahu nevyplývali žiadne povinnosti. O návrhu rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., ktorý sa na pojednávanie 16. decembra 2003 nedostavil a pokiaľ svoju neúčast' ospravedlnil účasťou na inom súdnom pojednávaní, nepovažoval to za dôvod pre odročenie pojednávania. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Okresný súd Bratislava I uznesením z 23. októbra 2006, č.k. 11C 233/96-188 konanie o vznesenej námietke zaujatosti s poukazom na ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch zastavil.

Okresný súd Bratislava I uznesením z 31. decembra 2009, č.k. 11 C 233/1996-202 nepriznal navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov s poukazom na ustanovenie § 138 O.s.p. z dôvodu, že nepreukázal svoje zárobkové a majetkové pomery.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 29. marca 2011, sp.zn. 8 Co 355/2010, 8 Co 356/2010, 8 Co 357/2010 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 23. októbra 2006 č.k. 11C 233/96-188, ako aj uznesenie zo dňa 31. decembra 2009 č.k. 11C 233/96-202 potvrdil a odporcom 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny. Konštatoval, že v prejednávanej veci súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľa na náhradu škody, ako aj na vydanie bezdôvodného obohatenia a na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzali odporcovia 1/ a 2/ na svoju obranu (§ 120 ods. 1, 4 O.s.p.). Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel aj k správne právnemu záveru, že odporca 1/ nebol v danej veci pasívne legitimovaný a odporca 2/ navrhovateľovi nespôsobil na jeho majetku žiadnu škodu a ani sa na jeho úkor bezdôvodne neobohatil a svoje dôvody vedúce k zamietnutiu návrhu aj v potrebnom rozsahu v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. riadne odôvodnil. Taktiež mal za to, že v odvolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.). Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa o tom, že boli splnené podmienky uvedené v ustanovení § 101 ods. 2 O.s.p. pre to, aby prejednal a rozhodol vec v neprítomnosti navrhovateľa, pretože tento ani v ďalšom postupe, resp. v podanom odvolaní voči napadnutému rozsudku, žiadne nové dôkazy neoznačil, ani nepredložil, rovnako tak ani neoznačil žiadne ďalšie relevantné skutočnosti, ktoré by mohli mať význam pre rozhodnutie vo veci samej. Konštatoval, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď s prihliadnutím na ustanovenie § 417 ods. 2 Občianskeho zákonníka skúmal, či nečinnosťou odporcov hrozí navrhovateľovi vznik škody a či sa jedná o tak vážne ohrozenie, kde je potrebné uložiť odporcom 1/ a 2/ vykonať vhodné a primerané opatrenia na odvrátenie tejto škody. Mal za to, že v tomto smere vykonal vo veci i dostatočné dokazovanie a vyvodil z neho správny záver. Pokiaľ ide o skutkové zistenia, vyhodnotenie vykonaného dokazovania a právne posúdenie veci, v tomto smere sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia. Z uvedených dôvodov podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. O trovách konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. v spojitosti s § 224 ods. 1 O.s.p. Uznesenie súdu prvého stupňa o zastavení konania potvrdil konštatovaním, že poplatková povinnosť vzniká podaním námietky zaujatosti účastníkom konania podľa osobitného predpisu, ktorým je Občiansky súdny poriadok (§ 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku

za výpis z registra trestov, v znení účinnom do 30. júna 2007) a výška poplatku bola v Sadzobníku súdnych poplatkov podľa položky 17a Prílohy uvedeného zákona stanovená vo výške 2 000 Sk. Podotkol, že vznik poplatkovej povinnosti je teda viazaný na podanie námietky zaujatosti, ktorú navrhovateľ v danom prípade vzniesol 9. mája 2006 a nie na deň začatia konania o návrhu vo veci samej. Mal preto za to, že z týchto dôvodov súd prvého stupňa správne podľa § 10 ods. 1 citovaného zákona. o súdnych poplatkoch konanie o uvedenej námietke zaujatosti zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku. Uznesenie súdu prvého stupňa o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov potvrdil z dôvodu, že súd prvého stupňa v danom prípade v napadnutom uznesení dôsledne vychádzal zo zákonných ustanovení upravujúcich podmienky a predpoklady pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov v zmysle ustanovenia § 138 ods. 1 veta prvá O.s.p. a tiež správne aplikoval i princíp týchto inštitútov pri svojom rozhodovaní, svoje skutkové zistenia, ako aj právne posúdenie veci náležite v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. aj odôvodnil, na ktoré odôvodnenie v celom rozsahu poukázal a s týmto sa v plnom rozsahu stotožnil. Z uvedených dôvodov preto v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. obe napadnuté uznesenia súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ, ktorého prípustnosť odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 237 písm. f) O.s.p. K odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. malo dôjsť podľa jeho názoru tým, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie. Taktiež namietal, že súdy nedostatočne zistili skutkový stav a nevyjadrili sa ku všetkým jeho návrhom. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa, zrušil.

Odporcovia 1/ a 2/ sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolacích (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo sa v občianskoprávnom

konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie nie je ďalším odvoláním a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone (viď § 238 O.s.p. pokiaľ ide o rozsudok a § 239 O.s.p. pokiaľ ide o uznesenie), alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (viď § 237 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. dovolenie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených zákonom o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov okrem rozsudku o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení (§ 238 ods. 4 O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

V danom prípade bol návrh podaný 7. októbra 1996. Výšku minimálnej mzdy v deň podania návrhu určoval § 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 90/1996 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška minimálnej mzdy. Podľa tohto zákona predstavovala minimálnu mzdu na rok 1996 suma 2700 Sk (89,62 €); jej trojnásobok 8100 Sk (268,87 €). Suma 1440 Sk (47,80 €), zaplataenie ktorej požadoval navrhovateľ v konaní, teda neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy v deň podania návrhu na prvostupňovom súde. Prípustnosť dovolania navrhovateľa je s prihliadnutím na to vylúčená priamo zo zákona ustanovením § 238 ods. 5 O.s.p.

Dovolanie navrhovateľa by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, iba ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999 a R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je však významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúci je záver (zistenie) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Navrhovateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Z vymenovaných procesných vád je v dovolaní výslovne namietaná vada konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Podľa navrhovateľa vada konania spočívala v tom, že rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. K odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť tým, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie.

O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom, ide vtedy, ak súd v priebehu konania neumožnil účastníkovi vykonať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i právnej stránke veci (§ 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 4, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). Vada konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dôsledkom porušenia práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná námietka dovolateľa týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠĽP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument

(Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba

skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. (čoho sa navrhovateľ v konaní domáhal, čo bolo predmetom odvolania navrhovateľa, ktoré skutočnosti mal za preukázané, z akých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil, ako vec právne posúdil, ako sa vysporiadal s odvolacími námietkami navrhovateľa). Všetky námietky dovolateľa podľa názoru dovolacieho súdu sa týkajú nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, nie tak záveru, že odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa spochybujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že navrhovateľ namietal aj skutočnosť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobcu boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobcom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle

§ 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania navrhovateľa nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným odporcom 1/ a 2/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal odporcom 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nebol podaný návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. mája 2013

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová